

UYGULAMALI DRAMATURJİ DERSİ İLK GÜN YA DA DERSİN ADI YANLIŞ

Siyah botlarımı ve üç beden büyük kırmızı kazağımı giydim. Bir sigara yaktım ve sokağa fırladım. Sokağa fırladım, elimde sigara vardı. Elimde sigara vardı ve hızlıca yürüyordum. Hızlıca yürüyordum ve otobüs gelmek bilmiyordu. Otobüs gelmek bilmiyordu ve beni iki durağın arasında yakalamayı başarmıştı. Sürücüyle göz göze geldim. Neyse ki beni aldı. Neyse ki beni aldı ve yola devam etti. Yola devam etti ve ben bir yere gitmekte olduğumu hissetmiyordum. Bir yere gitmekte olduğumu hissetmiyordum ve geri dönmek istiyordum. Son durakta indim. Son durakta indim ve denizin öbür kıyısına geçmeye karar vermek on dakikamı aldı. Aslında karar vermemiştim, pes etmişim. Pes etmişim ve kendimi taşıyordum. Kendimi taşıyordum demek ki gücüm fena değildi. Gücüm fena değildi ve başım ağrıyordu. Başım ağrıyordu ve anlayamıyordum. Güneş neden böyle sıcaktı? Kadınlar ve erkekler neden bana bakıyordu. Bana neden bakıyorlardı, ben farksızdım. Bana neden bakıyorlardı, ben tarafsızdım. Bana neden bakıyorlardı, gerçeğe bakılmazdı. Bir önceki gecenin hayaletiydim. Bir önceki gecenin hayaleti olarak doğmuştum. Sabah denilen, tekrardı. Tekrarla beni, tekrarla. Bir önceki gecenin hayaleti olarak doğmuştum ve yapacak birşeyim yoktu. Kahvaltı etmeyi bilmezdim. Yeni gün ne ara meydana gelir bilmezdim. Tek bildiğim siyah botlarımın ayağımda olduğuydu. Bir önceki gecenin yürümesi, tedirginliği, ısırılmış ayı üzerime üç beden büyük geliyordu. Sünmüştü. Sünmüştüm ve gene yürüyordum. Gene yürüyordum ve gittiğim yerde beni bir sonraki gece bekliyordu. Bir önceki gecenin hayaleti olarak doğmuştum ve ne ara ölüm meydana gelir bilmiyordum. Ölüm tekrardı. Tekrarla beni, tekrarla. Doğumu hatırlamıyordum, ölümü bilmiyordum. Tüm insanlar da benim gibiydi. Sünmüştük ve yürüyorduk. Yürüyorduk ve yürüyorduk. Yürüyorduk ve yürüyorduk.

-Bosforus, Bosforus, Bosforus.

-Tekrarla beni, tekrarla.

Ne ara karşı kıyıya geçtiğimi bilmiyordum. Vapur uzaklaşmıştı. Vapur uzaklaşmıştı ve altgeçite giriyordum. Alt geçite giriyordum ve alt geçitten çıkıyordum ve tramvaya biniyordum ve tramvaydan iniyordum ve okula giriyordum ve çantamı kontrol eden kadın arkamdan sesleniyordu:

-Kırmızı yakışmış.

Mutlu, daha çok ahmakça, daha çok saklanınca, daha çok saklamak isterce gülen bir ses çıkırıyordum:

-Teşekkür ederim.

Bir sabah, olmaması gereken bir sabah, olmamam gereken bir sabah, kendimi güvenlikten saklayarak okula giriyordum. Okula giriyordum ve merdivenleri çıkıyordum. Merdivenleri çıkıyordum ve merdivenleri çıkıyordum. Siyah botlardan ses gelmiyordu. İnsanlardan ses gelmiyordu. Sadece güneş konuşuyordu. Konuşuyordu ve bilmediğini söylüyordu. Yağmur yağacak diye biliyormuş, görmediği insanlar, görmediği bir yerden ona bilgi vermiş. Yağmur yağacakmış. Hepimiz kendimizi yağmurun yağmasına hazırlamıştık. Şemsiyelerimizi ve botlarımızı ve can yeleklerimizi ve havadan yağmurla inebilecek beş bin altı yüz çeşit virüse karşı ilaçlarımızı hazırlamıştık. Herşey bedenimize asılı halde, renkli çantaların içinde kullanılmayı bekliyordu. Renkli kıyafetlerimiz içinde birbirimiz tarafından kullanılmayı bekliyorduk. Mikroplar yağmur damlalarında, merdiven trabzanlarında, sevgilimizin cinsel organında bizi bekliyordu. Başkasını hasta etmek için, kendimizi tedaviye çalışmak için hazırlık yapmıştık. Hazırlık yaptığımızdan, hazır olamıyorduk. Hazır değildik ve gülümsememiz bunu saklıyordu. Hazır değildik ve kaşlarımız bunu saklıyordu. Giredek hastalanıyor, giderek tedavi yaratıyorduk. Tekrarla beni, tekrarla.

-Uygulamalı dramaturji dersinden beklediğim mi?

Kadın yüzüme bakıyordu. Kadın yüzüme bakıyordu ve kadının yüzüne bakıyordum. Baktığım yerde kadının yüzü olduğunu düşünüyordum. Ortada beklentiye girebileceğim birşey arıyordum. Herşey saniyenin içinde bir yerde tarafımdan düşülmüş, cevaplanıyordu:

-Bu sabah hiçbirşey.

Gene gülüyordum ve kadını izliyordum. Kadını izliyordum ve izledikçe uykum geliyordu. Uykum geliyordu ve uykusuzum diye düşünüyordum. Sinema diye düşünüyordum. İngilizce diye düşünüyordum. Allah kahretsin diye düşünüyordum. Uykusuzdum. Yanımda arkadaşım birşey söylüyordu. Birşey söylediğini hissediyordum. Duyamıyordum. Tekrarla beni tekrarla.

Ders bitmişti; dersin tahlilini yapmış olarak uyanmışım ve sinirliydim. Sinirliydim çünkü uyku devam etmek istiyordu. Sinirliydim çünkü kadının söylediği herşeyi duymuştum. Duyduklarım hoşuma gitmemişti. Kadın hoşuma gitmemişti. Boşu boşuna saatlerce yolda olmak hoşuma gitmemişti. Merdivenleri iniyordum ve merdivenleri iniyordum. Merdivenleri iniyordum ve merdivenleri iniyordum. Boşu boşuna saatlerce yolda olacağımı düşünüyordum. Sinirleniyordum. Sinirlenmekten hoşlanmıyordum. Daha çok sinirleniyordum. Hoşnutsuzdum, hoşnutsuzduk. Tekrarla beni, tekrarla.

-Bosforus, Bosforus, Bosforus.

Hande Edremit

29 Eylül 2010

-Shine On You Crazy Diamond(P. Floyd) eşliğinde-

yazgı (yazgıdaki kaygı)

vokal	1.koro	2.koro
can akar kan söner	ne yazar ne çizer	bir yalnız ter-
yazılanlar kimedir	ve senin şu kötü meleğin	sin sen
gölgen duvara düşerse	neyin kaygısı	bir yalnız ağaç
	neyin yazgısı	kadar yalnız
su dökülür yaprak düşer		kimse yanında kalmaz
yargı kimedir	ne söyler ne dinler	
can toprağa düşerse	ve senin şu kötü meleğin	kaygılanma kalmaz
	neyin düşü	
kim bir balık gibi	neyin resmi	kimse yanında kalmaz
suda hava bulabilir ki	kinin yazgısı	kaygılanma kalmaz
kim bir balık gibi		
suya saklanır ki	adı üzerinde gömü	bir yalnız ağaç-
	adı üzerinde mezar	sin sen
can akar kan söner	hangisi ne kadar saklar	bir yalnız ağaç
yargı kimedir		kadar yalnız
bir veya harf		kimse yanında kalmaz
birden daha fazla kaç	ve senin şu kötü meleğin	kaygılanma kalmaz
anlam biriktirmiştir	neyin kaygısı	

HAKAN KAMIŞOĞLU

“anitomiatlası 2”, HAKAN KAMIŞOĞLU

Söylediğin yalanlara sen bile inanmıyorsan
Artık sabahları erken kalkma vakti gelmiş demektir.

Tayfun Polat

KENDİNİ

Kendini, yürüyorken bulursun ya da duruyor-ken, bakıyorken bir yere; çirkin, kibirli bir binaya ya da kapanmış mağazanın giriş kapısına yaslanmış yatan evsiz barksız o adama ve sustuğunu duyarsın! Sessizliğinin haykırışı yırtar içini; artık parmaklarını yakan cigaranı, göğü delesice binanın cephesine savurursun acıyla ya da cebinden pakedi çıkartır, bir tane sen yakacakken tam, uykusunu böldüğün adama da uzatırsın bir dal. Yakarsınız karşılıklı: “Hiç hesapta yokken,” dersin adama, “nah şu köşeden dönüp çıkagelebileceği düştü aklıma; giremiyorum sokağa!” İki büyük boşluk evreni omuzlar; varoluşun ve yokoluşun hakikatini aynı anda ve bir çift göz, bakış olur, okur gördüğü gözlerin sözcüklerini, okuma yazmayı henüz sökmüş o haylaz çocuktur artık: “Zaten, caminin dirseğindeki köşede oturan bacakları kesik dilenci sanki tanıyormuş gibi bakıyordu bana,” der. Bir nefes çekersin ama Şehriefsuni fena kelle yapar insanı, öyle ki, yere çöker ağlarsın. Bunca bina, araba, dükkan, tabelalar ve trafik ışıkları ve yağmur: “Ve,” der, “kim bilir ne zamandan beri kurulu bu gök?”

Janset Karavin

TEMAS

... titreyen yorganlar gördüm,
insansızlıktan...

Burak Mağaralı

BURASI YALAN...

Laleler soluyor denizin ortasında
Yoksul çocuklar gibi laleler...

Bilmezsın sen,
Bir yüzü yalnız...

TÜR

Bir martı seni anlatmak isteseydi,
Çocuk resimlerine M olurdu...

Onur Kara

“Wittgenstein”, EGEMEN BOSTANCI

“Kargalar”, DEVRİM ÇETİN K.

HERKES HİÇBİR YERE DOĞRU KOŞTURUR!

(...)Hiçten doğan şiire gelince, günümüz şiirinin ben en çok bu alanda geliştiğini sanıyorum; ya da ben bunu kendime daha yakın bulduğum için böyle diyorum. Buna Artaud'u, Cummings'i, Michaux'u, S.J. Perse'i, daha birçoklarını örnek olarak alabiliriz. Bu üç ozan içinde, özellikle Artaud, hiç'i konu olarak alır. Böylece sözlük onun için hiçbir değer birliği (équivalence), uygunluk (correspondance), simge, im (signe) sağlamaz. Artaud için sözlük hiçbir şey anlatmaz, hiçbir şeyi göstermez. Sözlük onun için bir nesneyi gösteren, betimleyen bir araç değildir.(...) Hatta anlatmak imkânsızlığını bile sağlamaz. Hiçbir şey değildir sözcük. HİÇ. (A. Artaud, George Charbonnier) Kısaca, **Artaud için sözcüklerin bir çığlık anlamı vardır, başka hiçbir şey. Hiç'i büyütme istemesi, elbette çığlıkla karşılanırdı. Nedir çığlık? Hem hiç hem her şey.** Artaud'da sözcüklerin anlamlarının yitmesiyle bir çığlık biçiminde beliren hiç'i istemek, geçen yüzyılın sonunda Mallarmé'de konuyu silmek, Michaux'da belirsiz konu çizmek, usun dışına çıkmak biçiminde kendini göstermiştir. Michaux'nun koyduğu evrenin adı biliniyor yalnız, kendisi anlatılamıyor, yorumlanamıyor.(...) Sınır taşlarından onun evreninde olduğumuzu anlıyoruz. Michaux bu evrende pusulasız, haritasız, koltukdeğneksiz dolaşiyor.(Henri Michaux, René Bartelé)(...)

İlhan Berk
“Anlamsızlığın Anlamı”,
Y. Ufuklar, Nisan 1962, Sayı: 119

“uyan, uyuma ve düşün” by RELLA

İlhan Berk'in 1962-65 ve 1975-77 yılları arasında çeşitli dergilerde yayımladığı inceleme yazılarını içeren “BAKMAK” adlı e-kitaba <http://zaferyal.kuzeyyildizi.com/ilhanberkbakmak.pdf> adresinden ulaşabilirsiniz.(60 Mb.)

Yokoluşlarının ağıtını yazan o kifayetsiz muhterislerle senin ilgilenmeyişinin 2010'lardaki yüzüdür 491...
BİR “Evvel Fanzin” cakasıdır ve Kadıköy kafasıdır. 491, seslidir. SES VER!

<http://zaferyal.kuzeyyildizi.com/491.html>

dortdokuzbir@gmail.com